

imod Individerne, som den tidligere har gjort i Genhold til Traditioner fra Absolutismen og det tidligere Regimente her i Landet. — Om det Forslag, der er stillet af Regjeringen, finder jeg ingen Anledning til at tale videre. Jeg antager, at denne Sag vil gaa sin Gang og gjøre sin Nytte. Jeg holder med Ministeren i hans Udtalelse om, at det er beklageligt, at visse Arbeider ikke endnu ere blevene udførte; men hvem der er Skyld i, at de ikke ere blevene udførte, om det er Halstarrighed, der er viist fra den ene eller fra den anden Side, der er Skyld i, at de ikke ere blevene til Noget, vil jeg ikke opfaste mig til Domme over. Da jeg selv har været Deltager i Beslutningerne ved at stille mig paa den ene af Siderne, kan jeg ikke være retferdig Dommer derover, men Ministeriet har i ethvert Fald ikke villet gaa ind paa de Tilbud, der ere blevene gjorte her fra Thingets Flertals Side med Hensyn netop til Befæstningsagerne, af hvilke jeg forresten er en Modstander. Der forestaar jo andre Statsarbeider, paa hvilke jeg sætter mere Pris end paa disse Forter af tvivlsom Nytte; det er de Jernbaneanlæg, hvorom der nu foreligger Forslag fra Regjeringen, og som i en nær Fremtid ville fremkomme her i Thinget. Der vil da være rig Leilighed til at sørge for, at der bliver benyttet Arbeidere omkring i Landet, og at derved Noget af den Overflod, som til Unytte ligger i Statskassen, kan komme ud i Befolkningen. — Med Hensyn til det andet Forslag vil jeg udtale mig med et Par Ord endnu. Den høitærede Minister udtalte, at der var nogen Uoverensstemmelse imellem hans Betragtning og Flertallets Betragtning, hvilket han derpaa søgte nærmere at paavise ved at gennemgaa de foreliggende Forslag. Hvis der ikke skulde være en uoverstigelig Vanskelighed for at tilveiebringe Enighed imellem Ministeren og Udvalget, og hvis der kunde finde en Forhandling Sted imellem dem, saaledes at der kunde rettes derpaa, og de maatte kunde blive enige om den foreslaaede Sum, vilde jeg antage, det vilde være nyttigt at standse denne Sags Behandling og at lade den gaa tilbage til Udvalget, men Ministerens Udtalelser gave mig ikke noget Haab om, at det vilde kunne nytte Noget. Derfor tror jeg, at vi, ihvorvel der maatte er nogle Mangler i dette Forslag, dog under disse Omstændigheder komme til at holde os dertil, idet der derved dog ydes nogen Hjælp til de Steder, hvor det kan være nødvendigt. De Kommuner, som ikke komme til at trænge, bruge jo ikke disse Bidrag (Udførelse). Der staar jo ikke i Forslaget Noget om nogen bestemt Forpligtelse til at anvende dem, navnlig ikke, naar der ikke er Brug for dem. Det kan ikke være Meningen, at man skal bruge dem, naar der ikke er Brug for dem, og jeg antager, at der i saa Tilfælde kunde gjøres Noget for, at disse Penge lige saa lidt gaa tabte for Statskassen som de, om hvilke

der er Tale, i Regjeringens Forslag. Jeg anerkender som sagt den Bestræbelse fra Flertallets Side, som det har viist ved dette Forslag, hvorved der midlertidig kan raades nogen Rod paa, hvad man fra samme Side tidligere har søgt at faae gjort gjældende gennem Lovforslag, som ere fremkomne her i Thinget. Det var kun dette Par enkelte Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremkomme med, medens jeg ikke skal blande mig ind i den Strid, der forøvrigt har været ført mellem de forskellige Medlemmer.

Krigs- og Marineministeren (Haffner): Af de her forelagte Vædringsforslag er der tre, der høre de mig underlagte Ministerier, af hvilke den ærede Ordfører kun har gjort eet Vædringsforslag til Gjenstand for nærmere Omtale. Jeg skal med Hensyn til de to uomtalte Vædringsforslag udtale, at Vædringsforslaget under Nr. 9 jo er stillet af Marineministeren og tiltraadt af Udvalget, saa jeg antager, at dets Skæbne saaledes er sikret i Thinget. Vædringsforslag under Nr. 10 er stillet af Udvalget, og jeg har ved Finantslovens Behandling havt Leilighed til at udtale mig om det; jeg kan fuldkommen tiltræde Udvalgets Forslag. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 8 angaar, saa henviste den ærede Ordfører dels til, hvad der er udtalt i Betænkningen, og dels til, hvad der er udtalt i det indkomne Andragende, og udviklede videre, hvad der havde foranlediget Udvalget til at stille Forslag om at tilstaa forhenværende Dragon Peder Hansen Andfær en aarlig Understøttelse af 300 Kr. Jeg skal med Hensyn til dette Vædringsforslag tillade mig at oplyse, at omtrent samtidig med, at Vaabenbrødrene for Veile henvendte sig til Rigsdagen for den forhenværende Dragon, indsendte de ogsaa et Andragende til Krigsministeriet. Jeg var strax velvillig stemt for at bidrage Noget for at lindre denne Mand's Nød, der i sin tidligere Stilling havde viist sig som en tapper og uforfærdet Krieger; men jeg fandt mig ikke foranlediget til at henvende mig til Rigsdagen, førend jeg havde indhentet nærmere Oplysninger om hans Forhold nu for Tiden. Disse Oplysninger, som ere komne mig i Hænde i de sidste Dage, stemme fuldkommen med de Oplysninger, som det ærede Udvalg har faaet, og som har foranlediget det til at anbefale det indkomne Andragende. Jeg maa give den ærede Ordfører Ret i hans Betragtning over Summens Størrelse, og det har jo nogen Betydning for mig, naar jeg ser hen til de Bevillinger, som jeg kunde ønske at faae af Rigsdagen til andre Mænd, der ere komne i uforstyldt Trang; men naar jeg henser til de foreliggende Omstændigheder, tillader jeg mig at slutte mig til Udvalget og at anbefale det høie Thing at vedtage Udvalgets Forslag.